

Referater af fremmed Litteratur.

Resultater af Forsøg og Undersøgelser paa
Planteavlens Omraade i Udlandet.

Regelmæssig eller tilfældig Fordeling af Parcellerne ved Markforsøg.

Olof Tedin: Systematisk eller slumpmæssig parcellfordelning ved avkastningsforsøg. Nordisk Jordbrugsforskning, 1932, Side 69—83.

R. A. Fisher hævder, at Parcellerne skal fordeles tilfældigt inden for visse Grænser, for at man kan gennemføre en korrekt Fejlberedning. Ved det feldelte Forsøg med 5 Forsøgsled og 5 Fællesparceller maa man nok systematisere Forsøgsplanen saa vidt, at hvert Forsøgsled faar en Parcel i hver af de »vandrette« og een i hver af de »lodrette« Rækker, thi Virkningen heraf lader sig beherske ved Fejlberedningen, men derefter maa Parcellerne fordeles tilfældigt, for at den virkelige Forsøgsfejl kan svare til den Middelfejl, man finder ved Fejlberedningen. *Tedin* har undersøgt Spørgsmaalet ved Hjælp af Prøvedyrkningsresultater, hvor alle Parceller er behandlet og tilsaaet ens, fra forskellige Lande. Fingerede Forsøg er indlagt efter flere Planer: 2 Springertræksplaner, 2 »Diagonalplaner« og 7 Planer, hvor Fordelingen — med den anførte Begrænsning — er tilfældig. Her anføres en Springertræksplan (Plan 1), en Diagonalplan (Plan 3) og en tilfældig Fordeling (Plan 11). Af de ikke anførte er Plan 2 et Spejlbillede af Plan 1 og Plan 4 et Spejlbillede af Plan 3.

Plan 1	Plan 3	Plan 11
3 4 5 1 2	2 3 4 5 1	5 3 1 2 4
5 1 2 3 4	3 4 5 1 2	1 4 3 5 2
2 3 4 5 1	4 5 1 2 3	2 1 5 4 3
4 5 1 2 3	5 1 2 3 4	3 2 4 1 5
1 2 3 4 5	1 2 3 4 5	4 5 2 3 1

Giver man disse Planer et negativt Point, hver Gang to Parceller fra samme Forsøgsled støder sammen (med Hjørnerne) faar man:

Plan 1	Plan 3	Plan 11
0	÷16	÷8

Ud fra almindelige Synspunkter er Plan 1 altsaa den bedste, Plan 3 den ringeste.

Resultaterne er gjort op ved Hjælp af *Fishers* Variationsanalyse (se Side 535). Naar den totale Variation bestemmes, og man dernæst eliminerer de vandrette og de lodrette Rækkers Variation, skal Forsøgsleddenes Variation (den egentlige Forsøgsfejl), udtrykt som Kvadratsum, udgøre $\frac{1}{4}$, altsaa 25 pCt., af Resten. Som Gennemsnitstal fra et stort Materiale fandtes følgende Værdier (den første Talrække er Forsøgsplanernes Nr., den anden er Points for sammenstødende Fællesparceller):

Springertræk		Diagonalplan		Tilfældig Fordeling							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	
0	0	÷16	÷16	÷5	÷5	÷8	÷6	÷12	÷10	÷8	
22.77	22.83	26.24	27.94	25.25	20.91	23.93	27.45	25.25	22.94	23.16	

Den virkelige Forsøgsfejl har saaledes — som man skulde vente det ud fra *Fishers* Betragtning — været »for lille« ved de to Springertræksplaner. Det maa dog erindres, at det her drejer sig om Kvadratsummer. Uddrages Kvadratrod, forholder $\sqrt{22.8}$ sig til $\sqrt{25}$ som 95.5 til 100. Middelfejlen er altsaa 4.5 pCt. for lav. De to Diagonalplaner med mange sammenstødende Fællesparceller har givet en lidt for stor Middelfejl, medens de 7 tilfældige Fordelinger gennemsnitlig har givet Tallet 24.13, der altsaa ligger forholdsvis nær ved den teoretiske Værdi 25.

Forfatteren fremhæver det ønskelige i at kende Nøjagtigheden af de Beregninger, man udfører, og mener — med Hensyn til selve Forsøgene — at det engang kan blive nødvendigt at tage under Overvejelse at gaa over til mere matematisk exakte Metoder end de nu anvendte, selv om man ved de fleste Forsøg har at kæmpe med saa store Fejlkilder af anden Art, vanskelige eller umulige at kontrollere, at der vindes forholdsvis lidt ved en Udnyttelse af alle Matematikkens Finheder.

Det kan tilføjes — hvad der forekommer mig at være ret væsentligt — at Fejlberegningen, som Forsøgene nu udføres, under alle Omstændigheder giver den Oplysning, at den virkelige Middelfejl (d. v. s. den sandsynligste Værdi af den) i hvert Fald ikke er større end den fundne. Der er noget utiltalende i at forringe Forsøgene for at faa Middelfejlen bragt op til en saadan Størrelse, at den kommer i fuld Overensstemmelse med Fejlberegningen. Denne bør, som jeg tidligere har skrevet, indrettes efter Forsøgene og ikke omvendt. Ved det femdelte — eller tilsvarende — Forsøg kan man fortsætte Udjævningen, til den ensidige Variation er elimineret saa fuldstændig, at der bliver god Overensstemmelse mellem den beregnede og den virkelige Middelfejl¹⁾; ved andre Forsøgsplaner kan man foretage forskellige Udjæv-

¹⁾ N. P. Johansen: »Udjævning af Forsøgsresultater ved Hjælp af Differensdannelser«, Tidsskrift for Planteavl, 35. Bind, Side 646—676.

ninger, afpasset efter Forsøgsplanen — eller beregne Middelfejlen ved Hjælp af »Kombinationsmetoden« (Tidsskrift for Planteavl, 31. Bind, Side 482, og 35. Bind, Side 629).

R. K. Kristensen.

Forsøgsparellernes Størrelse.

S. H. Justesen: Influence of size and shape of plots on the precision of field experiments with potatoes.

R. J. Kalamkar: Experimental error and the field-plot technique with potatoes.

I Journal of Agricultural Science. Vol. XXII, S. 365 ff. og S. 373 ff. 1932.

Disse to Arbejder fra den statistiske Afdeling paa Rothamsted Forsøgstation resulterer i, at man ved Kartoffelforsøg bør benytte ret store Parceller.

Med Antallet af Kartoffelrækker i Parcellen aftager Forsøgsfejlen, dog kun indtil 5 Rækker brede Parceller. Naar de 2 Yderrækker ikke indgik i Forsøgsafgrøden, gav 4 Rækker brede Parceller det bedste Resultat.

Begge Arbejder fremhæver Fordelen ved lange, smalle Parceller over for kortere og bredere, ligesom begge kommer til det Resultat, at saafremt Forsøgsarealet er givet, vil flere og mindre Parceller give bedre Forsøgsresultat end færre og større.

K. A. Bondorff.

Forholdet mellem Nedbør og Høstudbytte.

»Alumnus«: A comparison of the effect of rainfall on spring- and autumn-dressed wheat at Rothamsted. I Journal of Agr. Science, Vol. 22, S. 101 ff., 1932.

Arbejdet danner en Fortsættelse af tidligere Arbejder fra den statistiske Afdeling paa Rothamsted og søger som disse at belyse Forholdet mellem Nedbør og Høstudbytte. Det er her undersøgt, i hvilken Grad Nedbøren har paavirket Hvedendbyttet paa Broadbalk, særlig i Aarene 1854—77, da al Kvælstofgødning blev tilført om Efteraaret, medens man fra 1884 til de fleste Forsøgsled giver en mindre Del om Efteraaret, Resten om Foraaret.

Undersøgelsens Resultater er, at i Aarene 1854—77 er det stor Nedbør i April og Maj, der er skadelig for Udbyttet (Total), medens man i Perioden 1854—1918, der altsaa ogsaa omfatter Foraarsgødskning, finder stor Nedbør i December—Februar at være den skadeligste.

Udbytteforskellen mellem foraars- og efteraarsgødet Hvede, undersøgt for Tidsrummet 1879—1930, viser sig i de 3 Forsøgsled, hvor en Sammenligning er mulig, at være bestemt hovedsagelig af Foraarsregnen (Marts—Juni). Jo større Foraarsregn, jo mere Fordel ved Foraarsgødskning. Derimod paavirker Vinterregn ikke Udbytteforskellen nævneværdigt.

Forf. gør opmærksom paa, at efteraarsgødet Hvede er bedre end foraarsgødet i tørre Somre, hvorfor han tilskriver Efteraarsgødsningen en Rolle ved Dannelse af et godt Rødsystem, men mener i øvrigt, at Sammenhængen mellem Nedbør og Udbytte er saa kompliceret, at man ikke i Øjeblikket kan udrede det.

K. A. Bondorff.

Nedbørens kemiske Sammensætning.

R. C. Collison & J. E. Mensching: Composition of Rainwater at Geneva, N. Y. for a 10-year period. Technical Bulletin No. 193 fra New York State Agr. Exp. Station, Geneva. 1932.

Forfatterne har — i Forbindelse med Lysimeterforsøg og som Korrektion til disses Resultater — gennem 10 Aar undersøgt Nedbørens kemiske Sammensætning. De finder, at denne i høj Grad er afhængig af Observationsstedet.

Paa Geneva Forsøgsstation, med en Nedbør paa 900 mm aarlig, er fundet, at Regnen aarlig tilfører Jorden gennemsnitlig 10 kg Kvælstof pr. ha. Kvælstofmængden varierer dog stærkt fra Aar til Aar. Den største Kvælstofmængde, 21.5 kg/ha, er observeret sammen med den laveste Nedbørmængde, 775 mm. Den mindste aarlige Kvælstofmængde var 5.0 kg/ha.

Hovedparten af Kvælstoffet var til Stede som Ammoniak, gennemsnitlig 87 pCt., men dette Tal varierede fra 67 pCt. i Aaret med største Nedbør (1065 mm) til 98 pCt. i Aaret med laveste Nedbør, 775 mm.

Svovl fandtes i en Mængde, der gennemsnitlig svarede til 46 kg/ha, d. v. s. en Mængde, der indeholder 190 kg Svovlsur Ammoniak eller 420 kg Superfosfat. Forfatterne slutter derfor, at den med Nedbøren tilførte Svovlmængde kan spille en væsentlig Rolle for Jordens Næringsstofbalance og i alt Fald maa tages i Betragtning ved Lysimeterforsøg.

Indholdet af Klor fandtes gennemsnitlig til 17.5 kg/ha, en Mængde, der er betydningsløs sammenlignet med de Mængder, der bortføres med Afgrøder og Drænvand.

K. A. Bondorff.

Kvælstofgødning til Græs.

S. J. Watson, J. Procter & W. S. Ferguson: The effect of nitrogen on the yield, composition and digestibility of grassland herbage. I Journal of Agricultural Science, Vol. XXII, S. 257, 1932.

Forfatterne redegør for omfattende Undersøgelser over Kvælstofgødsningens (Sv. Ammoniak) Indflydelse paa Udbyttet af vedvarende Græsmark med meget ringe Kløverbestand. Deres Resultater er i Korthed, at Kvælstofgødsningen foruden en Forøgelse af Udbyttet fremkaldte en tidligere Vækst og en ændret Vækstmaade, saaledes at Græsproduktionen Sommeren igennem var jævner. Græssets Protein-

indhold forøgedes og særlig i de kritiske Perioder, hvor det ikke kvælstofgødede Græs' Proteinindhold faldt til et Minimum. Endelig bevirkede Kvælstoftilførslen en bedre Fordøjelighed af Græsset Sommeren igennem.

K. A. Bondorff.

Opbevaring af Kalkkvælstof.

H. L. Richardson: Studies on calcium cyanamide. III. Storage and mixing with superphosphate. I Journal of Agricultural Science. Vol. XXII, Side 348, 1932.

Forfatteren har undersøgt de Ændringer, der foregaar ved Lagring af Kalkkvælstof og finder, at dette, lagret under alm. Landbrugsforhold, tiltager i Vægt ved at tilsuge Fugtighed og Kuldioksyd. Den totale Kvælstofmængde bliver uforandret og ligeledes Kvælstoffets Forbindelser, Dannelsen af (det uvirksomme) Dicyandiamid er betydningsløs.

Ved Blanding af Superfosfat og Kalkkvælstof foregaar derimod en Reaktion, ved hvilken indtil 50 pCt. af Kvælstoffet kan overføres til Dicyandiamid, hvorved Kalkkvælstoffets Virkning i høj Grad forringes.

K. A. Bondorff.

Silicosuperfosfat.

H. Niklas, W. Schropp & A. Hock: Vegetationsversuche mit Silicosuperphosphat. I Archiv für Pflanzenbau. Bd. 9, S. 470 ff., 1932.

Forfatterne meddeler Resultaterne fra en lang Serie Karforsøg (1928—30) med Silicosuperfosfat, en Fosforsyregødning, der fremstilles ved, at der paa et bestemt Stadium af den alm. Superfosfatfremstilling tilblandes ca. 4 pCt. Kiselgur.

Resultaterne af Sammenligningen med alm. Superfosfat er stærkt varierende. Baade bedre og daarligere Virkning er iagttaget, og Forf. maa henvise en yderligere Afprøvning til Markforsøg, saa meget mere som bayriske Markforsøg viser gode Resultater af det ny Gødningsstof.

K. A. Bondorff.

Kunstig Tørring af Græs.

S. J. Watson & W. S. Ferguson: The comparative digestibility and feeding value of fresh and artificially dried Grass. I Journal of Agricultural Science. Vol. XXII, S. 235, 1932.

Samme: The digestibility of artificially dried hay. Samme Tidsskrift og Bind, S. 247.

Ved Forsøg over Fordøjeligheden af Græs, tørret ved Hjælp af varm Luft ved henholdsvis 200° C. og 600° C., viste det sig, at Tørring ved 200° C. ikke paavirkede Fordøjeligheden, maaske med Undtagelse af Proteinets, medens en Tørretemperatur paa 600° C., der i høj Grad

forøgede Tørreapparaternes Kapacitet, virkede nedsættende paa Fordøjeligheden af Græssets Bestanddele og ganske særlig paa Proteinets Fordøjelighed. Forsøgene er udført ved Fodring af Faar.

Forsøgene med Hø, fremstillet ved Varmlufttørring paa en Tid af Aaret, da Betingelserne for alm. Høberedning var daarlige, viste, at man paa denne Maade kunde fremstille et Foder, der havde væsentlig større Foderværdi end godt Enghø. Forfatterne fremhæver dog, at Tørringsprocessens Økonomi ikke har været inddraget i Undersøgelserne.

K. A. Bondorff.

Ensilerings-Undersøgelser.

K. Sjöberg og G. Köhler: Undersökningar över de kemiska omsättningarna vid ensilering. Kungl. Landbruks-Akademiens Handlingar och Tidskrift, 71. Aarg. S. 162, 1932.

Arbejdet, der er udført ved Centralanstalten og fremkommer som Meddelelse fra dennes Afdeling for Landbrugskemi, er afødt af Forsøg med den finske Saltsyremetode, og i smaa Forsøg er undersøgt de Forandringer, som Plantemassen undergaar ved Ensilering, dels uden, dels med Syretilsætning.

Resultaterne af Undersøgelserne, der er udført med Fodermarykaal, er, at man ved at tilsætte Saltsyre til den friske Grøntmasse, saaledes at denne faar et Reaktionstal omkring 3.8, i alt væsentligt kan forhindre Omsætninger af de organiske Stoffer, idet der ved dette Reaktionstal ikke dannes organiske Syrer.

Ved mindre Syretilsætning forhindres Nedbrydningen af organisk Stof vel ikke, men svækkes dog, og bemærkelsesværdigt er det, at naar der blot tilsættes Saltsyre ved Reaktionstallet 4.5, undertrykkes Smørsyredannelsen helt.

Spaltningen af Æggehvidestofferne aftager noget med stigende Syretilsætning, men selv ved Reaktionstallet 3.8 er der dog sket en Spaltning (til Peptider). Ammoniakdannelsen aftager stærkt med Syretilsætning og er ved Reaktionstallet 3.8 helt undertrykt.

K. A. Bondorff.

Fremavl af sunde Læggekartofler.

T. Whitehead o. a.: Virus diseases in relation to commercial seed potato production. Ann. Appl. Biol. Bd. 14, S. 529, 1932.

I Nord-Wales er gennem 4 Aar 15 Ejendomme undersøgt med Henblik paa deres Muligheder for Fremavl af sunde Læggekartofler, dels ved Optællinger i Marken, dels ved Bedømmelse af Avlsværdien i Udbytteforsøg. Af Ejendommene udgik en paa Grund af Nematodeangreb, en paa Grund af Apathi (hos Ejeren) og to, fordi Mosaik- og Bladrullesyge tiltog stærkt. Otte Ejendomme producerede sunde Læggeknohle, naar enkelte syge Planter fjærnedes; ingen af Ejendommene

virkede direkte som »Sanatorium«. De otte Ejendomme laa alle kun 6—8 km fra Kysten, og havde overvejende Græsningsdrift med smaa Kartoffelarealer; Vestenvind og Kartoffelskimmel faar Toppen til meget tidligt at »gaa af Grøde«.

Bladlusenes Rolle som Smittebærere er almindeligt bekendt, og det overrasker derfor, at omhyggelige Undersøgelser har vist, at der i de nævnte Kartoffelarealer var en Mængde Bladlus, ogsaa af Arten *Myzus persicae*, der er en velkendt Smittespreder. Der er dog det at bemærke, at Bladlusbestanden først sent paa Sommeren naaede et Højdepunkt, og at vingede Lus var meget faatallige.

Ernst Gram.

Hvidaks hos Havre.

B. Rademacher: Die Weissährigkeit des Hafers. Arch. f. Pflanzenbau, Bd. 8, S. 456—526, 1932.

Om Aarsagen til Hvidaks hos Havre er der fremsat mange Teorier, og til Dels med Rette. Hvidaks kan i udpræget Grad forekomme sammen med Lyspletsyge og Gulspidssyge, endvidere som Følge af forskellige Miders og Insekters Angreb; Thrips som Aarsag til egentlige Hvidaks mener Forf. dog at kunne udelukke. Fusarium-Fodsyge og Sortrust kan medføre Hvidaks, og endelig fremkommer disse mekanisk ved Frost, Hagl, Vindpiskning og — Spurveens Uvane at udklemme de mælkeede Kærner.

Men en Hovedform af Hvidaks tilskriver Forfatteren Uregelmæssigheder i Havrens Vandtilførsel, særlig i Perioden fra »1. Knæ kan føles« til »3 Uger før Skridningens Begyndelse«. Men endnu ved Skridningstid kan pludselig Forstyrrelse forårsage, at Smaaaks bliver golde, saaledes ved for stram Skede (yppig Bladdannelse og stor Nedbør).

Hvidaks træffes paa al Slags Jord, men stærkest paa lette og udtørrende Jorder, samt paa Engjord og langs Skove. Et vist Antal Hvidaks synes der altid at forekomme, selv under de gunstigste Betingelser.

Kalihunger, Kvælstofhunger og ensidig Gødskning med Kvælstof forværrer Hvidaksdannelsen, Kali modvirker den. I Karforsøg er en stærk Forøgelse af Hvidaks opnaaet ved at udvaske Jorden kort før Skridningen; ogsaa stærk Skygning (Mørke?) forøgede Antallet af Hvidaks. Middeltidlig Saaning giver gennemgaaende færre Hvidaks end sen Saaning. Planter i Udkanten af Marker og Parceller har flere Hvidaks end Planterne inde i Bestanden.

Radrensning af Jorden, hvorved denne blev løsnet og holdt fri for Ukrud, nedsatte Antallet af Hvidaks stærkt i Forhold til Nabo-parceller, hvor Ukrudet blev ladet i Fred og Jorden yderligere traadt sammen. Dette Forhold kan synes at staa i Modstrid med talrige

Iagttagelser, hvorefter Hvidaks er langt værre paa løs end paa fast Jord. Det afgørende er sikkert Løsningens Tidspunkt og Dybgaende.

De forskellige Grupper af Havresorter giver Hvidaks i forskellig Grad, Sorterne af Provstigruppen saaledes stærkt, Mosehavre-Sorterne i ringe Grad.

Sammen med stærk Hvidaksdannelse forekommer ofte Rødfarvning af Havrens Blade, særlig paa Randplanter, o. a. yppige Planter. Forholdet er i tørre Somre udbredt paa Nordtysklands lette Jorder.

Ernst Gram.

Kaalfluerne.

O. Lundblad: Kållflugerna. Statens Växtskyddsanstalt Meddelande Nr 3, Side 103. Stockholm 1933.

Dette udførlige Arbejde giver grundig Beskrivelse af Kaalfluerne, deres Morfologi og Biologi, deres økonomiske Betydning og Midlerne til Bekæmpelse. Undersøgelsen viser, at det praktisk talt udelukkende er Arten *Chortophila floralis*, der gør Skade i Sverige, medens vor almindeligste Art, *Ch. brassicae*, er sjælden. *Ch. floralis* er her i Danmark kendt fra de sene Angreb i Kaalroer, men synes i Udbredelse at være temmelig begrænset til det nordlige Jylland. Medens vi regner med, at *Ch. brassicae* har 2—3 Generationer aarlig, mener Lundblad, at *Ch. floralis* i Sverige har 1, maaske 2 Generationer. Helt sikkert tør Forf. ikke besvare dette Spørgsmaal, da de overvintrede Pupper klækkes over en paafaldende lang Periode, nemlig fra Midten af Juni til Begyndelsen af August.

En Iagttagelse, der har særlig Interesse, er den, at de runde Roestammer angribes mere end de lange. Det samme Forhold er nemlig bemærket her i Landet.

Der gives til Slut en Oversigt over de hidtil anvendte Bekæmpelsesmidler, og det fremhæves, at de bedste Resultater er opnaaet ved Vanding med Sublimat og ved Udstrøning af Naftalin. At Sublimatvanding er et fortrinligt Middel, er velkendt, og nyere tyske Undersøgelser (*Goffart*) har vist, at man kan opnaa udmærkede Resultater med Naftalin, der næppe bliver dyrere at anvende end Sublimat. Forf. gaar imidlertid let hen over *Goffarts* Resultater med Vanding med Frugttækarbolineum (0.33 pCt.). Denne Behandling, der ogsaa i danske Forsøg har givet fortrinligt Resultat, er billig og fortjener sikkert Opmærksomhed. Det er dog muligt, at Styrken maa sættes lidt ned, da man i enkelte Tilfælde har bemærket en svag Væksthæmning hos Planterne i de behandlede Parceller. Disse Resultater er dog indvundet ved Forsøg i Haver. Spørgsmaalet, om det er muligt at bekæmpe de sene Angreb i Kaalroemarkerne, er endnu uløst.

Prosper Bovien.

Blyarsenats Giftighed.

Lead Arsenate Poisoning in Chickens, by *E. F. Thomas* and *A. L. Shealy*, Florida Agricultural Experiment Station. Journal of Agricultural Research. Vol. 45, No. 5, 1932, Side 317.

For at undersøge, hvorledes Blyarsenats Giftighed forholder sig over for Fjerkræ, har Forfatterne udført tre Forsøgsrækker.

31 Kyllinger blev fodret med pulverisereret Blyarsenat, som blev givet i Kapsler, undtagen for de to største Dosers Vedkommende, hvor det var nødvendigt at røre Pulveret ud med Vand. Af 6 Kyllinger, fodret med ca. 1.3 cg Blyarsenat, døde 1, af 6, fodret med ca. 2.5 cg, døde 2, af 3, fodret med ca. 3.9 cg, døde alle, af 6, fodret med ca. 5.2 cg, døde 3, af 3, fodret med ca. 10.4 cg, døde alle, af 3, fodret med ca. 15.5 cg, døde alle, af 3, fodret med ca. 28.5 cg, døde 2, og 1, fodret med ca. 57 cg, døde.

Forgiftningssymptomerne var Døsighed, Tørst, Appetitløshed, Diarrhoe og til sidst cyanotiske Kamme og Halslapper. I Kroen var der Nekrose i Væggene, Leveren var mørkfarvet, Tarmslimhinden blodig, Tarminholdet blodigt og slimet og Nyrene blege.

Alle de overlevende Kyllinger var tilsyneladende sunde, og de blev derefter brugt til andre Slags Forsøg. Undersøgelse efter deres Død viste ingen sygelige Forandringer i Indvoldene.

Til de to andre Forsøgsrækker blev ikke anvendt rent pulveriseret Blyarsenat, men en Blanding, bestaaende af ca. 3.5 kg Blyarsenat, ca. 22.7 kg brunt Sukker, ca. 37.8 Liter Sirup, blandet op med Vand til ca. 757 Liter. 6 slagtefærdige Kyllinger af forskellig Vægt, hvis Drikkevand bestod af ca. 1 Pot af ovennævnte Blanding daglig, var efter 60 Dages Forløb tilsyneladende normale i enhver Henseende.

6 Høns fik kun Føde, som var udblødt i ovennævnte Blanding, og var efter 60 Dages Forløb ligeledes fuldstændig normale i enhver Henseende.

Forsøgene viser, at pulveriseret Blyarsenat i store Doser vil dræbe Fjerkræ, men der er tilsyneladende ingen Relation mellem Fjerkræets Vægt og den dødelige Dosis. Blyarsenat-Sprøjtmidler, anvendt i ovennævnte Styrke, er derimod uskadelige, selv om Fjerkræet daglig i 60 Dage fodres med ca. 8.4 cg Blyarsenat. *J. L. Schnicker.*